

Romani - Comentarii Jean Koechlin

Romani 1:1-17

Epistolele sunt scrisori adresate de apostoli unor adunari sau unor credinciosi si in ele gasim prezentate adevarurile crestine. Epistola catre Romani, desi a fost scrisa dupa altele, a fost pe drept asezata prima, pentru ca subiectul ei este Evanghelia. Si, inainte de a primi o invatatura crestina, trebuie sa incepem prin a deveni crestini. Prieten cititor, ti se ofera acest prilej, daca pana acum le-ai scapat pe celelalte! Cere-I Domnului sa atinga inima si constiinta ta prin puterea singurului Cuvant si prin autoritatea Evangheliei, „puterea lui Dumnezeu spre mantuire, pentru oricine crede“ (v. 16). Aceasta scrisoare a fost scrisa cu mult inaintea calatoriei dramatice relatate la sfarsitul cartii Faptele Apostolilor. Pavel nu-i vazuse deci pana acum niciodata pe romani. Dar – ceea ce este obligatoriu pentru o lucrare utila – el este plin de dragoste pentru ei si, mai presus de toate, pentru Acela despre care le va vorbi: Isus Hristos. Numele Sau umple cele dintai versete. Nu este El, intr-adevar, continutul (substanta) Evangheliei, fundamentul tuturor relatiilor dintre Dumnezeu si om? Pe de alta parte, faptul ca Pavel era gata sa vesteasca Evanghelia unora pe care deja ii numea preaiubiti si sfinti (v. 15,7) ne confirma ca aceasta veste buna nu se limiteaza numai la o simpla iertare de pacate. Ea cuprinde tot adevarul in Hristos.

Romani 1.18-32

Inainte de a explica modul in care Dumnezeu il indreptateste pe pacatos, fiecare trebuie sa fie convins ca este pacatos. De aceea, ca sa spunem asa, Dumnezeu va deschide aici proces omenirii in intregime. Am fi inclinati sa gandim ca paganii sunt scuzati; ei nu au Cuvantul scris. Totusi, ei au inaintea ochilor o alta carte mereu deschisa: cea a Creatiei (Psalmul 19.1). Ei insa n-au vrut sa-L recunoasca si sa-L onoreze pe Autorul ei si au neglijat sa-L aduca multumiri (ceea ce este o datorie universala). Orice fiinta omeneasca a primit o inteligenta care-i permite sa discearna faptele evidente si sa traga concluzia ca exista un Dumnezeu. Oamenii insa au folosit aceasta facultate pentru a nascoci idoli si, facandu-se robi fortelor raului, s-au dedat la cele mai rele poftes. Este de o uratenie de nesuportat portretul pe care-l face aici Dumnezeu omului natural. Dumnezeu ii declara vinovati nu numai pe aceia care se dedau ei insisi la asemenea vicii, ci si pe toti cei care isi „gasesc placerea in cei care le fac“ (v. 32). A citi un roman care istoriseste aceste lucruri imorale, a te complacere in descrieri tulburi (murdare) si nesanatoase inseamna a te plasa sub aceeasi „judecata dreapta“ (v. 32; Psalmul 50.18).

Romani 2:1-16

Indiferent cat de jos ar fi cazut un om, el intotdeauna va gasi pe unul mai mizerabil decat el, fata de care, comparandu-se, ar iesi in avantaj! Cel impatimit de jocuri de noroc il dispretuieste pe bietul betiv si acesta, la randul lui, se considera superior unui raufacator. In realitate, toate viciile se afla in

stadiu initial (in germene) in propria noastra inima. Atunci cand noi ii judecam pe altii (v. 1), facem dovada ca stim foarte bine sa recunoastem raul; aratam deci ca avem o constiinta. Si aceasta constiinta ne condamna pe noi insine atunci cand, la randul nostru, comitem fapte asemanatoare. Toti oamenii au o constiinta (Geneza 3.22). In bunatatea Sa, Dumnezeu Se foloseste de ea ca sa-i impinga spre pocainta (v. 4), fara insa a autoriza pe cineva sa-si judece aproapele. Numai Unul singur are dreptul sa judece: Isus Hristos (v. 16; Ioan 5.22; Fapte 10.42). El va pune intr-o zi in lumina „lucrurile ascunse ale oamenilor“, toate faptele lor si intentiile de nemarturisit, ascunse cu atata grija (Matei 10.26). Marturisiti-I Lui fara intarziere secretele voastre cele mai rusinoase! Constiinta voastra nu este o voce dusmanoasa, ci un prieten care vine sa va spuna: vorbeste despre aceasta Domnului Isus; El va sti sa Se ocupe de ea.

Romani 2:17-29

Aceste capitole ne poarta cu gandul la o sedinta a unui tribunal. Unul dupa altul, cei acuzati se infatiseaza inaintea Judecatorului suprem. Dupa condamnarea barbarului, a omului necivilizat (cap. 1), apoi a omului moral si civilizat (inceputul cap. 2), este randul iudeului sa fie chemat la bara. El se prezinta cu capul sus. Numele sau de iudeu, legea pe care se odihneste, Dumnezeuul adevarat pe care pretinde ca-L cunoaste si-L slujeste (v. 17...), toate acestea, cu siguranta, ii vor stabili superioritatea fata de ceilalti acuzati si-l vor achita... Ce-i raspunde insa Demnitarul suprem?– Nu te voi judeca nici dupa titlurile tale (v. 17), nici dupa cunostinta ta (v. 18), nici dupa cuvintele tale (v. 21), ci dupa faptele tale. „Tu deci, care inveti pe altii ... tu, care predici ... tu, care zici ...“, ceea ce Ma intereseaza pe Mine este ceea ce faci ... si, de asemenea, ceea ce nu faci (Matei 23.3). Departe de a te scuza, privilegiile tale iti agraveaza vina. Pacatul paganilor este numit faradelege (sau nelegiuire): o umblare fara lege si fara frau, dupa capriciile proprii (cap. 1.18; 1 Ioan 3.4). Pacatul iudeilor se numeste calcare de lege (v. 23), altfel spus, neascultare fata de poruncile divine cunoscute. Si cu cat mai responsabili sunt astazi crestinii, cata vreme ei au tot Cuvantul lui Dumnezeu!

Romani 3:1-18

Cine are dreptate? Dumnezeu, care condamna? Sau acuzatul, care se apara? „Dumnezeu sa fie adevarat si orice om, mincinos“ striga apostolul (v. 4). Cuvantul lui Dumnezeu nu este desfiintat pe motiv ca nu a fost crezut de iudei, depozitarii lui (v. 3; Evrei 4.2). Cu cea mai mare inconsecventa, iudeii se mandreau ca poseda legea (cap. 2.17), desi ea da marturie impotriva lor. Este ca un criminal care, in timp ce-si sustine nevinovatia, aduce el insusi politiei documentul convingator stabilind vinovatia lui. Astfel Duhul lui Dumnezeu, asemeni unui procuror intr-un tribunal, da citire inaintea acuzatului iudeu unei serii intregi de versete de necombatut scoase din propriile sale Scripturi (v. 10-18). Un alt argument ar putea fi insa adus de catre acuzat: Nu neg nedreptatea mea, insa ea scoate in relief dreptatea lui Dumnezeu (v. 5) – cu alte cuvinte, nedreptatea mea Il slujeste pe El. Ce inspaimantatoare rea-credinta! Daca ar fi asa, atunci Dumnezeu ar trebui sa renunte la a mai judeca lumea (v. 6) si ar trebui sa-i fie recunoscator lumii pentru rautatea ei care, prin contrast, accentueaza sfintenia Sa. El insa ar inceta atunci sa mai fie drept si S-ar tagadui pe Sine Insusi (2 Timotei 2.13). Inainte de verdictul final, Dumnezeu indeparteaza si ultimele rationamente in dosul

carora creatura Sa cauta intotdeauna sa se ascunda.

Romani 3:19-31

In fata tribunalului lui Dumnezeu, orice gura este acum inchisa. Cei acuzati, fara exceptie, sunt recunoscuti vinovati, condamnati de lege pentru pedeapsa cu moartea (v. 19). „Toti au pacatuit si sunt lipsiti de gloria (sau: nu ajung la gloria) lui Dumnezeu“ (v. 23). Din acest motiv, sentinta teribila „vei muri negresit“, anuntata deja de Dumnezeu inainte de caderea omului (Geneza 2.17), va fi confirmata: „plata pacatului este moartea“ (cap. 6.23). Pentru cel necredincios, fie el dintre natiuni sau iudeu, aceasta sentinta este definitiva, iar tribunalul inaintea caruia toti vom fi citati intr-o zi este o realitate inspaimantatoare (Apocalipsa 20.11...). Iata-L insa pe Avocatul care intervine in favoarea acelor care, fie iudei, fie dintre natiuni, L-au ales prin credinta. El nu cauta sa minimalizeze faptele comise, cum fac avocatii inaintea instantelor omenesti. El pledeaza, din contra, spunand: Sentinta este dreapta, dar ea a fost deja executata; datoria este platita; o moarte, a Mea, a achitat plata inspaimantatoare a pacatelor lor. Da, dreptatea lui Dumnezeu este satisfacuta, pentru ca o crima care a fost ispasita nu poate deveni din nou cap de acuzare. Si, dupa cum Dumnezeu este drept condamnand pacatul, El este la fel de drept indreptatindu-l pe pacatosul „care este din credinta in Isus“ (v. 26).

Romani 4:1-12

Cand o scara este prea scurta pentru a ajunge la un obiect aflat la inaltime, un om suit pe ultima treapta nu mai poate pune mana cu usurinta pe cele care sunt dedesubtul lui. „Nu este deosebire“, am citit in capitolul 3.22; nici iudeul, nici grecul (iudeul cu nimic in plus fata de grec) nu ajung la gloria lui Dumnezeu. Nimeni nu poate ajunge acolo pe scara propriei dreptati; ea se va dovedi intotdeauna prea scurta. O dovada in acest sens este ca nici Avraam (v. 3) si nici David (v. 6), cei care intr-un mod incontestabil au fost cel mai sus pe scara faptelor, nu s-au folosit de ea pentru a fi indreptatiti inaintea lui Dumnezeu. Iar daca ei nu au facut-o, cine ar putea pretinde asta? Pentru a demonstra mai bine ca mantuirea prin har nu are nimic comun cu pretentiile firesti si cu laudariosia poporului iudeu (cap. 3.27), versetele 9 si 10 ne amintesc ca patriarhul Avraam a primit indreptatirea prin credinta inainte de a primi semnul circumviziei (Geneza 15.6; 17.24). In momentul cand Dumnezeu l-a socotit drept, el inca mai era ca paganii. Pentru a fi mantuit, trebuie mai intai sa recunosti ca esti vinovat, cu alte cuvinte, sa te declari de acord cu sentinta divina din capitolul precedent. Cel neevlavios (sau nelegiuit), si numai el, este indreptatit de Dumnezeu (v. 5; comp. cu Matei 9.12).

Romani 4:13-25

Daca Dumnezeu este puternic sa implineasca ce a promis (v. 21), omul, de partea lui, este total neputincios sa implineasca propriile sale obligatii. De aceea, promisiunile facute lui Avraam (si crestinului) nu contin nicio conditie... este suficient sa crezi. Toate infatisarile exterioare pareau sa contrazica ceea ce Dumnezeu il asigurase pe Avraam. Acesta insa „nu s-a indoit, ... fiind deplin convins“ (v. 20,21). De unde ii venea lui aceasta credinta neclatinabila? Din aceea ca Il cunostea pe Cel care ii facuse promisiunile si Lui li acorda o incredere deplina. Semnatura cuiva pe care-l

respectam are mai multa valoare pentru noi decat cea a unui necunoscut si ea garanteaza angajamentele sale. Credinta crede promisiunile, deoarece ea Il crede pe Dumnezeu care le-a facut (v. 17 si 3; comp. cu 2 Timotei 1.12). Ea isi insuseste marile adevaruri afirmate prin Cuvantul Sau: moartea Domnului Isus pentru ispasirea pacatelor noastre si invierea Lui pentru indreptatirea noastra (v. 25). Drag prieten, ajuns aici cu lectura, poti spune oare impreuna cu toti cei credinciosi: «Am aceasta credinta care aduce mantuirea. Pentru pacatele mele a fost dat Isus; pentru indreptatirea mea L-a inviat Dumnezeu»?

Romani 5:1-11

Odata achitat, indreptatit, cel credincios lasa sa straluceasca bucuria lui (v. 1). Pacea cu Dumnezeu este de acum partea sa cea mai pretioasa. Este impacat cu Judecatorul suprem tocmai prin fapta care ar fi trebuit sa atraga asupra lui mania pentru totdeauna: „moartea Fiului Sau“ (v. 10)! Intr-adevar, iubirea lui Dumnezeu nu se poate compara cu niciuna alta. Este „propria Lui dragoste“ (v. 8), ea gasindu-si toate motivatiile in Sine Insusi. El a iubit sarmane fiinte, care nu aveau nimic vrednic de iubit, mai inainte ca acestea sa fi facut un cat de mic pas catre El, pe cand erau inca fara putere, nelegiuite (sau neevlavioase: v. 6), pacatoase (v. 8) si vrajmase (v. 10; 1 Ioan 4.10,19). Si aceasta dragoste este acum turnata in inimile noastre (v. 5). In fata lumii care se faleste cu avantaje prezente si trecatoare, cel credincios, departe de a fi rusinat („speranta nu insala“: v. 5), se poate folosi de acest drept al sau, de viitorul lui extraordinar: gloria lui Dumnezeu (v. 2). In plus, el este capabil sa gaseasca bucuria in necazurile prezente. Pentru ca acestea produc roade pretioase (v. 3,4) care dau sperantei sale cu atat mai multa viata si inflacarare! „Si nu numai atat...“ (v. 11): noi avem dreptul sa ne laudam in aceste daruri, insa inainte de toate in Acela care ni le da: in Dumnezeu Insusi, devenit Dumnezeu nostru prin Domnul nostru Isus Hristos.

Romani 5:12-21

Pentru un credincios intors la Dumnezeu pe patul de moarte, epistola ar fi putut sa se incheie cu versetul 11. Problema pacatelor sale a fost reglata; el este bun pentru gloria lui Dumnezeu. Pentru cel care continua insa sa traiasca pe pamant, o problema dureroasa se pune de acum inainte: el are inca in el natura veche, „pacatul“, care nu poate produce decat roade rele (alterate, corupte, stricate). Risca el deci sa-si piarda mantuirea? Ceea ce urmeaza, de la capitolul 5.12 pana la capitolul 8, ne invata cum S-a ingrijit Dumnezeu de aceasta: El a condamnat nu numai faptele, ci si vointa rea din care au luat ele nastere, pe omul „cel vechi“ (cap. 6.6), absolut dupa asemanarea lui Adam, stramosul sau. Sa ne imaginam ca un tipograf neglijent, in timp ce pregateste cliseul pentru o carte, a lasat sa-i scape grave greseli care falsifica total ideea autorului. Aceste greseli se vor reproduce in tot atatea exemplare cate va scoate. Cea mai inalta tehnica de a le lega nu va schimba cu nimic continutul. Pentru a avea un text fidel, scriitorul va trebui sa scoata o noua editie, dupa un alt cliseu. Primul Adam este ca acest cliseu rau. Cati oameni, atatia pacatosi! Dumnezeu insa nu a cautat sa imbunatateasca rasa adamica. El a dat nastere unui Om nou, Hristos, si ne-a dat viata Lui.

Romani 6:1-14

Este cat se poate de usor – spun unii! Pentru ca harul prisoseste, iar nedreptatile noastre fac ca harul sa straluceasca si mai mult, atunci sa profitam de el si sa ne lasam dusi de toate capriciile vointei carnil (v. 1,15). Insa ni-l putem imagina oare pe fiul risipitor, dupa ce a vazut ce primire i-a facut tatal, sa mai doreasca sa se intoarca in tara indepartata, spunandu-si: «Acum stiu ca voi fi primit acasa oricand imi va placea sa ma intorc»? Nu, un astfel de rationament nu poate fi niciodata al unui adevarat copil al lui Dumnezeu! In primul rand, pentru ca el stie ca acest har L-a costat pe Mantuitorul lui si se teme sa-L intristeze; in al doilea rand, pentru ca pacatul nu mai este atragator pentru el. In adevar, un cadavru nu mai poate fi ispitit prin placeri si tentatii. Moartea mea cu Hristos (v. 6) i-a luat pacatului toata puterea si autoritatea asupra mea. Si aceasta este o eliberare minunata! Capitolul 3.13-18 constata ca toate madularele omului: limba lui, picioarele lui, ochii lui ... erau „unelte ale nelegiurii“ in slujba pacatului (6.13). Ei bine! odata cu intoarcerea mea la Dumnezeu, chiar aceste madulare isi schimba proprietarul. Ele devin „unelte ale dreptatii“, la dispozitia Celui care are toate drepturile asupra mea.

Romani 6:15-23

De nimic nu face omul mai mult caz decat de libertatea lui. Dar aceasta este absolut o iluzie. «Vointa libera nu este altceva decat robia diavolului» (J.N.D.). Totusi, omul nu isi da seama de aceasta decat dupa intoarcerea sa la Dumnezeu. Numai incercand sa zboare, pasarea captiva simte ca i-au fost stirbite aripile. „Oricine practica pacatul este rob al pacatului“, invata Domnul Isus. El insa adauga: „Daca Fiul va va elibera, veti fi cu adevarat liberi“ (Ioan 8.34,36). Liberi, ... nu sa facem voia noastra proprie: aceasta ar insemna sa ne asezam din nou sub aceeasi robie! Este de ajuns ca am implinit, „in timpul deja trecut“, voia omului pacatos (si pentru ce roade? v. 21; 1 Petru 4.3), ca am lucrat pentru impostorul Satan, intr-un targ al inselarii, cu conditia unui tragic salariu: moartea, pe care Hristos a suferit-o in locul nostru (v. 23). Nu! daca suntem liberi, aceasta este pentru a-l sluji lui Dumnezeu si pentru a-L asculta din inima (v. 17; 2 Corinteni 10.5) – asemeni acestui tanar sclav, rascumparat intr-o zi de la un stapan crud de catre un calator care avusese mila de el, care, in loc sa mearga sa-si traiasca viata, cerea sa nu fie parasit de binefacatorul lui; toata dorinta lui era de atunci sa-i slujeasca.

Romani 7:1-11

1Nu numai ca legea condamna (reprima) faptele rele pe care le-am comis, dar ea judeca si natura mea pacatoasa, de exemplu, incapacitatea mea de a iubi, pe Dumnezeu si pe aproapele meu, asa cum cere ea. Pacatul deci ma asaza implacabil sub condamnarea dupa legea lui Dumnezeu... Sunt insa salvat prin acelasi mijloc prin care am fost eliberat de pacat: prin moarte (adica moartea mea cu Hristos: v. 4). Cand un vinovat este decedat, justitia omeneasca nu-l mai poate pune in inchisoare. Este oare legea ceva rau, de vreme ce Dumnezeu a trebuit sa ma protejeze de rigorile ei? „Nicidecum!“ striga din nou apostolul (v. 7). Daca intr-un muzeu pun mana pe un obiect expus, se poate sa nu fiu constient de comiterea vreunei infractiuni. Dar, din contra, sunt foarte vinovat cat timp exista un indicator „nu atinge“! Aceeasi inscriptie totodata le va starni multor vizitatori dorinta de a intinde degetul spre obiectele expuse. Pentru ca natura orgolioasa a omului il indeamna sa incalce orice reguli, pentru a-si afirma independenta! Tot asa, prin lege, Dumnezeu ma surprinde in flagrant

delict de neascultare si scoate in evidenta pofta care este in mine, ca sa ma convinga mai bine de pacat.

Romani 7:12-25

Aceste versete se aseamana cu eforturile zadarnice ale unui om impotmolit intr-o mlastina. Fiecare miscare pentru a se elibera nu face altceva decat sa-l afunde si mai mult. Vazandu-se pierdut, el ajunge sa strige dupa ajutor. Din punct de vedere moral, aceasta drama ilustreaza istoria multor copii ai lui Dumnezeu pe parcursul unei perioade imediat dupa convertirea lor. Apostolul se pune in locul unui asemenea credincios (pentru ca, daca n-ar fi fost credincios, pe de o parte n-ar fi avut lupte, iar pe de alta parte nu si-ar fi gasit placerea in legea lui Dumnezeu; v. 22). Si ne zugravesce disperarea lui. Vai! striga acest om, in loc sa merg din progres in progres, ma simt cu fiecare zi mai rau. Descopar succesiv ca eram „sub pacat“ (cap. 3.9), ca acesta stapanea asupra mea (cap. 5.21), ma domina (cap. 6.14), ma tinea rob (cap. 7.23), de asemenea, ca „locuieste in mine“ (v. 17,20), cumva ca un virus care a pus stapanire pe centrul meu vital. „Cine ma va elibera de acest trup al mortii?“ (v. 24). Ma recunosc incapabil, fara putere, ... sunt deci gata sa ma incredintez Altuia. Si Isus ma ia de mana. Este o experienta dureroasa, dar necesara! De indata ce nu mai astept nimic de la mine insumi, pot astepta totul de la Hristos. Ai aparut Tu, Doamne, si lantul mi l-ai rupt; In fata iubirii Tale, durerea noastra a disparut. Ce fericite cand credinta, prin har, pe noi ne-nvata Ca avem pacea Ta, mantuirea si Duhul Tau de viata!

Romani 8:1-11

O pace minunata succeda chinurile din capitolul 7. Vinovat – am inteles ca nu mai este acum nicio condamnare pentru mine: sunt in Hristos Isus, in siguranta deplina. „Om nenorocit“, fara nicio putere de a face binele – am descoperit o putere numita: „legea Duhului de viata“, care ma elibereaza de sub „legea pacatului“, adica de sub dominatia sa. Acestea sunt cele doua mari adevaruri pe care mi le-am insusit prin credinta. Cel mai indemanatic sculptor, dispunand de cele mai bune unelte, nu va putea finisa nimic dintr-un lemn mancat de carii. Dumnezeu este Maestrul cel bun, iar legea, aceasta unealta buna (cap. 7.12), care insa s-a dovedit slaba si ineficace prin „carnea“ noastra corupta prin pacat (v. 3,7). Noi eram „in carne“ (v. 9), obligati sa lucram „potrivit“ voii sale. De acum insa noi suntem in Hristos Isus, umbland „potrivit Duhului“ (v. 4). Este adevarat ca, desi noi nu mai suntem „in carne“, carnea inca este in noi. Abia dupa ce am crezut, Duhul lui Dumnezeu a venit El Insusi sa locuiasca in noi ca adevaratul Stapan al casei. Carnea, „omul cel vechi“, vechiul proprietar, nu mai este prezenta decat ca un locatar nedorit, inchis intr-o camera. Nu mai are niciun drept, ... insa trebuie ca eu sa veghez sa nu-i deschid usa.

Romani 8:12-21

Astfel, noi nu mai datoram nimic „carnii“, acestui creditor lacom si crud (v. 12). Pentru ca am devenit copiii lui Dumnezeu, iar Tatal nostru nu admite sa fim aserviti! El Insusi a platit tot ceea ce noi datoram ca sa devenim liberi, nemaidepinzand decat de El. Odinioara, sclavul roman putea fi eliberat si, in situatii de exceptie, chiar adoptat de stapanul sau, primind toate drepturile la mostenire. Este o

slaba imagine a ceea ce a facut Dumnezeu pentru bietele fapuri cazute, intinate si razvratite impotriva Lui! Nu numai ca le-a acordat iertare, indreptatire si eliberare completa, ci le-a facut si membri ai propriei Sale familii. Si sunt pecetluiti cu Duhul Sau, prin care copiii lui Dumnezeu cunosc relatia lor cu Tatal. „Tata“ (Ava in ebraica) este deseori primul cuvint pe care-l rosteste deslusit un copilas (v. 15,16; 1 Ioan 2.13b).Pe langa aceasta certitudine pe care ne-o da, Duhul ne invata sa facem sa moara – adica sa nu mai lasam sa fie implinite – faptele carnii (v. 13). Si, lasandu-ne condusi de El, ne vom face cunoscuti ca fii ai lui Dumnezeu (v. 14; comp. cu Matei 5.44,45), in asteptarea clipei cand vom fi infatisati astfel inaintea intregii creatii (v. 19).

Romani 8:22-30

Pe acest pamant, pangarit prin pacat, domnesc nedreptatea, suferinta si teama. Omul a supus intreaga creatie, astazi inclusiv cosmosul, in serviciul desertaciunii (v. 20) si al stricaciunii (v. 21). Suspinele tuturor celor asupriti se inalta catre Marele Judecator (Plangeri 3.34-36). Noi insine de asemenea suspinam in „trupul smereniei noastre“ (Filipeni 3.21). Resimtim oboseala atat din cauza pacatului din jurul nostru, cat si, in plus, din cauza pacatului pe care trebuie sa-l judecam necontentit in noi insine (v. 13). Slabiciunea noastra este mare: nu stim nici cum sa ne rugam, nici ce sa cerem. Dar Duhul are si aceasta menire, de a mijloci pentru noi intr-un limbaj pe care Dumnezeu il intelege (v. 27). Noi nu cunoastem nicidecum mai bine ce este bun pentru noi. Insa versetul 28 ne spune ca tot ceea ce vine a fost pregatit de Dumnezeu si in final se inscrie in „hotararea Sa“, careia Hristos ii este centrul. Caci, pentru a-l da Fiului Sau insotitori in glorie, Dumnezeu a cunoscut mai dinainte, a predestinat, a chemat, a indreptatit si a glorificat aceste fiinte, odinioara mizerabile si pierdute, pe care le acum pregateste pentru a raspunde chemarii ceresti (v. 29). Ce minunat lant al gandurilor divine, care leaga vesnicia trecuta de vesnicia viitoare si da sens clipei de fata!

Romani 8:31-39

O asemenea prezentare a gandurilor vesnice ale lui Dumnezeu il lasa pe cel rascumparat fara cuvinte. Orice intrebare pe care ar fi putut sa si-o puna din nou si-a gasit deja raspunsul perfect! Dumnezeu este pentru el; ce vrajmas s-ar hazarda sa-l atinga iarasi? Dumnezeu il indreptateste; cine va indrazni de acum sa-l acuze? Singurul care putea sa-l condamne: Hristos, a devenit marele sau Mijlocitor! Si ce ne-ar putea refuza un Dumnezeu care ne-a facut in Fiul Sau cel mai de pret dintre toate darurile? El ne va darui „toate impreuna cu El“ (v. 32). Da, inclusiv incercari, daca trebuie (v. 28). Ar parea ca incercarile tind mai degraba sa ne desparta de dragostea Domnului Hristos, producand in noi murmure sau descurajare. Dimpotriva! „toate lucrurile“ ne ajuta sa experimentam aceasta dragoste pe care n-am fi putut-o cunoaste altfel. Oricare ar fi forma incercarii: necaz, stramtorare, persecutie..., in fiecare dintre ele, harul variat al Domnului gaseste modalitati speciale pentru a se exprima: sprijin, mangaiere, afectiune, intelegere perfecta... La fiecare suferinta va raspunde o forma personala a dragostei Sale. Iar cand se va sfarsi pentru totdeauna cu pamantul si cu necazurile lui, vom ramane pentru eternitate obiectele dragostei lui Dumnezeu.

Romani 9:1-18

Capitolele 1–8 ne amintesc de istoria fiului risipitor: pacatul sau se inmultise, insa harul se inmultise si mai mult. Imbracat cu haina indreptarii, el nu a devenit argat in casa tatalui sau, ci de atunci a inceput sa se bucure cu el din plin de relatia de fiu (Luca 15.11-32). In capitolele 9–11 va fi vorba de fratele mai mare, altfel spus, de poporul iudeu, de privilegiile lui naturale, precum si de gelozia lui. Asemeni tatalui din parabola, apostolul dorea sa-l faca pe Israel sa inteleaga ce inseamna harul suveran; nu este legat de avantaje ereditare. Dintre descendentiile lui Avraam, nu toti au fost copii ai promisiunii. Esau, de exemplu, acest profan, desi frate geaman cu Iacov, n-a putut mosteni binecuvantarea. Si Dumnezeu a pronuntat cu privire la el acest cuvnt teribil: „pe Esau l-am urat“ (v. 13). Putem noi sa punem la indoiala faptul ca dragostea Sa n-a epuizat mai intai toate resursele? Este indeajuns sa ne gandim la lacrimile Domnului Isus pentru Ierusalimul vinovat (Luca 19.41), durere careia apostolul ii da un ecou sfasiator in versetele noastre (v. 2 si 3). Repetam: Nimeni nu are mantuirea asigurata prin drepturile din nastere, ci aceasta este numai prin har. Copii din parinti crestini, acesta este un avertisment serios pentru voi!

Romani 9:19-33

In necredinta lor inversunata, oamenii isi permit sa-L judece pe Dumnezeu dupa masura lor: «In definitiv, pentru ca El nu va face decat ceea ce a pretins», spun unii, «de ce anume ne poate trage El pe noi la raspundere?» (v. 19). «Orice ar face cineva», adauga ei, «daca este predestinat, atunci, mai devreme sau mai tarziu, tot va fi mantuit; si, din contra, daca nu este ales, toate eforturile lui nu-i vor putea schimba in final soarta». Si, din acest rationament fals, decurg alte intrebari, cum ar fi: Nu este nedrept ca unii au fost alesi, iar altii nu? Daca a cunoscut mai dinainte soarta celor pierduti, de ce i-a mai creat? Cum poate un Dumnezeu bun sa consacre propria creatura nenorocirii?... Acest capitol ne invata ca Dumnezeu n-a pregatit niciun vas spre dezonoare (sau manie – v. 21). Dimpotriva, El i-a suportat – si inca ii mai suporta – „cu multa indelunga-rabdare“ (v. 22). Pacatosii insa, ei insisi sunt cei care se pregatesc neobosit pentru pierzarea vesnica. Un lucru este cert, le putem raspunde noi tuturor celor care obiecteaza: Dumnezeu v-a chemat, pe voi, care aveti in maini Cuvantul Sau. El a vrut sa faca si din voi un vas al indurarii. Numai refuzul vostru poate impiedica realizarea intentiei Sale de dragoste (cititi 1 Timotei 2.4).

Romani 10:1-13

Afectiunile apostolului pentru poporul sau se dezvaluiau prin buna maniera a rugaciunii (v. 1). Si aceasta este si datoria noastra pentru apropiatii nostri care nu sunt intorsi la Dumnezeu. Pavel stia din proprie experienta ca poti sa fii plin de zel pentru Dumnezeu si totusi sa urmezi o cale complet gresita. Cate initiative, adesea generoase si sincere, sunt sortite esecului, pentru ca nu sunt „potrivit cunostintei“! Si aceasta este cu atat mai mult realitatea zadarnicelor eforturi depuse de atatea persoane pentru a castiga cerul, desi nu este nevoie de altceva decat sa primești Cuvantul care este „aproape de tine“ (v. 8). Ca un om cazut intr-o prapastie care se incapataneaza sa iasa de acolo prin forte proprii si nu se increde in coarda pe care salvatorii i-au aruncat-o la indemana! Versetele 9 si 10 ne aduc aminte ca credinta din inima si marturisirea cu gura sunt de nedespartit. Astfel, ne putem indoi de realitatea unei convertiri, daca cel in cauza nu are curajul s-o declare. In capitolul 3.22 nu exista deosebire in fata pacatului: toti erau vinovati. Aici nu este deosebire in ce priveste mantuirea

(v. 12): toti o pot obtine. Domnul este indeajuns de bogat pentru a putea satisface nevoile tuturor acelora care-L cheama.

Romani 10:14-21

„Credinta este din auzire, iar auzirea, prin Cuvantul lui Dumnezeu“ (v. 17). Este deci absolut necesar ca acest Cuvant eficace sa fie proclamat in toata lumea. „Ce frumoase sunt ... picioarele celui care aduce vesti bune“, scria deja profetul (Isaia 52.7). Atunci era vorba de Hristos singur. De atunci incoace este vorba despre „cei care vestesc pacea“, pentru ca rascumparatii devin, la randul lor, predicatori. Daca fiecare dintre ei doreste sa fie un mesager plin de ravna acolo unde-l trimite Domnul, chemarea evangheliei s-ar intinde pana la marginile pamantului locuit (v. 18). Versetul 15 ne arata cum trebuie sa predice credinciosii: nu numai prin cuvinte, ci si prin frumusetea morala a umblarii lor, avand picioarele incaltate cu „pregatirea evangheliei pacii“ (Efeseni 6.15). Trista intrebare, „cine a crezut...?“ (v. 16; Isaia 53.1), subliniaza faptul ca multe inimi vor ramane impietrite. Aceasta era situatia lui Israel, in ciuda avertismentelor din tot Vechiul Testament: Moise (v. 19), David (v. 18), Isaia (v. 15,16,20,21), cu alte cuvinte, Legea, Psalmii si Profetii. Sa luam insa aminte sa nu fie si neascultare si impotrivire (v. 21).

Romani 11:1-15

In ciuda necredintei sale, Israel nu era lepadat definitiv. Apostolul era el insusi o marturie a ceea ce harul putea implini din nou in favoarea iudeului razvratit (v. 1). Deja in vremea sa, Ilie se inselase cand crezuse ca tot poporul Il abandonase pe Iahve. In descurajarea sa, sarmanul Ilie ajunsese pana la a face plangeri „lui Dumnezeu impotriva lui Israel“ (v. 2,3). Cat har insa in „raspunsul divin“ (v. 4)! In orice vreme, Domnul Si-a pastrat o ramasita credincioasa, care nu s-a plecat inaintea idolilor lumii. Facem si noi parte din ea „in timpul de acum“ (v. 5)? Versetul 9 ne da un exemplu de ce pot fi acesti idoli: placerile de la mese pot deveni „o cursa“ pentru cei necredinciosi si, adauga Psalmul 69.22, „prosperitatea, un lat“. Dupa numeroase chemari, Israel a fost in final orbit, spre folosul natiunilor. Dorinta arzatoare a apostolului insa ramanea aceasta: ca gelozia iudeilor fata de noii beneficiari ai mantuirii (gelozie de pe urma careia a suferit chiar el insusi: Fapte 13.45; 17.5; 22.21,22) sa-i provoace sa caute harul pe care pana atunci l-au dispretuit (v. 14; cap. 10.19). Fie ca toti cei din preajma noastra sa ne invidieze vazand binecuvantarile noastre crestine!

Romani 11:16-36

Pentru a ilustra situatia lui Israel si, respectiv, a natiunilor, apostolul se slujeste de imaginea unui maslin bun, care-l simbolizeaza pe poporul iudeu. O parte din ramurile maslinului au fost rupte, din pricina „necredintei“ (v. 20), iar in locul lor au fost altoite ramuri din maslinul salbatic al natiunilor. Cu totii stim insa ca un gradinar face intotdeauna invers: altoieste in copacul salbatic lastarul speciei pe care doreste sa o obtina. Aceasta altoire, „impotriva firii“ (v. 24), a natiunilor pe trunchiul lui Israel subliniaza deci harul nespus prin care noi, care nu suntem iudei, avem parte de promisiunile facute lui Avraam. Iar daca ne-am fali cu aceasta, am avea de suferit urmari grave (v. 20). Va veni timpul, dupa rapirea credinciosilor, cand crestinatatea necredincioasa va fi, la randul ei, judecata; dupa care

intreaga ramasita a lui Israel va fi mantuita de catre marele Salvator (v. 26). Astfel, in timp ce natiunile nu aveau niciun drept in ce priveste originea, Israel si le pierduse pe ale sale: toti deci erau in aceeasi stare iremediabila, fara alta resursa decat indurarea de sus. Apostolul se opreste cu adoratie asupra acestor planuri de nepatruns, asupra acestui „adanc al bogatiilor si al intelepciunii si al cunostintei lui Dumnezeu“ (v. 33).

Romani 12:1-8

Pana aici am vazut ceea ce Dumnezeu a facut pentru noi; capitolele 12–15 ne invata ceea ce El asteapta acum de la noi. Domnul Si-a castigat toate drepturile asupra vietilor noastre. Sa-I prezentam ceea ce li apartine Lui: trupurile noastre, ca o jertfa vie (spre deosebire de jertfele moarte aduse potrivit cultului iudaic), astfel ca El sa poata lucra prin ele. Inainte insa de a-I sluji, trebuie ca priceperea noastra reinnoita sa discearna voia Domnului (cititi Coloseni 1.9,10). Oricare i-ar fi infatisarea, ea este intotdeauna „buna si placuta si desavarsita“ (intarim aceste cuvinte)... pentru singurul motiv ca este voia Sa (v. 2; Ioan 4.34). De asemenea este important sa ne controlam gandurile si sa le judecam, in asa fel incat ele sa ramana ganduri ale umilintei, nu ale propriei satisfactii; ganduri sanatoase, nu intinate. In versetele 6-8 sunt enumerate cateva daruri ale harului: profetia, slujirea in adunare, invatatura, indemnarea, administrarea, conducerea turmei... Toate aceste activitati – vor spune unii – nu ma privesc; ele sunt pentru crestini mai in varsta si cu experienta. In tot cazul, ultima din versetul 8 poate fi implinita de orice credincios, indiferent de varsta: „cine arata indurare, s-o faca cu bucurie“.

Romani 12:9-21

In versetele 1-8 era vorba de slujirea noastra inaintea lui Dumnezeu; versetele 9-16 enumera mai degraba indatoririle fata de fratii nostri, in timp ce versetele 17-21 trateaza problema responsabilitatii pe care o avem fata de toti oamenii. Fiecare dintre aceste indemnuri trebuie sa fie subiect de meditatie, pentru a-i gasi aplicatia in viata de zi cu zi – caci autoritatea Cuvantului se extinde atat asupra vietii de familie, cat si asupra serviciului, atat in timpul saptamanii, cat si in timpul duminicii, atat in zilele de bucurie, cat si in zilele de tristete (v. 15)...! Nu exista imprejurare in care sa nu putem si sa nu trebuiasca sa ne purtam ca si crestini. Versetul 11 ne incurajeaza la activitate. Cu toate acestea, diferitele slujbe prezentate inaintea noastra: binefacere, ospitalitate (v. 13)... trebuie rezumate toate cu expresia „slujiti Domnului“ (si nu propriei reputatii). A ramane la lucrurile smerite si cu cei smeriti (v. 16), a suferi cu rabdare nedreptati sau insulte (v. 17-20) sunt atitudini contrare naturii noastre. Numai asa se poate insa manifesta viata lui Hristos in noi (1 Petru 2.22,23): cum s-a manifestat in El. A face bine este singura replica fata de rau care ne este permisa si, de asemeni, este singura modalitate de a-l invinge.

Romani 13:1-14

A fi supus autoritatilor inseamna a fi supus lui Dumnezeu care le-a randuit – cu exceptia cazurilor cand ceea ce cer acestea este in mod evident in contradictie cu voia Domnului (comp. cu Fapte 4.19; 5.29). Crestinul care profita de securitatea si de serviciile publice asigurate de Stat

trebuie sa se comporte ca un bun cetatean, sa-si plateasca cu scrupulozitate impozitele (v. 7), sa respecte legile si regulamentele: politia, vama etc...„Sa nu datorati nimanui nimic“ (v. 8) este un indemn pe care nu trebuie sa-l uitam, mai ales in aceasta epoca in care se poarta creditele (cand ele au devenit un obicei)! Datoriile pot fi o capcana din mai multe puncte de vedere: 1. Angajeaza un viitor care nu ne apartine. 2. Ne leaga mai mult de oameni decat de Dumnezeu (Ieremia 17.7). 3. Sunt expresia unui spirit nerabdator si a vointei proprii. Trebuie oare sa achizitionez ceva pentru care Domnul inca nu mi-a dat banii necesari? O singura datorie trebuie sa ne lege: dragostea, care rezuma toate instructiunile acestui capitol: dragostea pentru Domnul (1 Petru 2.13), pentru fratii nostri si pentru toti oamenii.Ce motivatie puternica pentru a trai in credinciosie si care ne invioreaza inimile gasim in expresia: „vine dimineata“ (Isaia 21.12)! Cat timp dureaza noaptea morala a acestei lumi, credinciosul este invitat sa imbrace „armele luminii“ (v. 12; Efeseni 6.13...). Domnul vine!

Romani 14:1-18

Cartea Faptele Apostolilor ne-a aratat cat de greu le-a fost crestinilor scosi din iudaism sa se elibereze de formele religiei lor. Si astazi, in crestinatate, sunt multi credinciosi care acorda o importanta deosebita practicilor exterioare: sa nu consume carne, sa tina sarbatori ... Sa ne ferim sa-i criticam! Eu nu am dreptul sa ma indoiesc ca un crestin nu ar lucra „pentru Domnul“ (v. 6), ca el nu l-ar fi Domnului un slujitor responsabil. Intr-o maniera generala, inclinatia de a-i judeca pe altii este intotdeauna dovada ca imi cunosc prost propria inima. Pentru ca, daca pe de o parte simt cu adevarat scarba fata de mine, iar pe de alta parte sunt patruns de sentimentul harului lui Dumnezeu care ma suporta, atunci orice duh de superioritate ar disparea din gandirea mea. Cum as mai putea sa ma erijez in judecator, cand stiu ca eu insumi trebuie sa ma prezint in curand in fata instantei lui Dumnezeu (v. 10, chiar fiind deja indreptatit)? Si nu numai ca nu trebuie sa judec motivatia comportarii unui frate, ci trebuie sa veghez sa nu-l scandalizez prin a mea. Sunt indemnati sa ma abtin de la ceea ce l-ar putea distruge (contrar zidirii) pe un alt credincios. Si argumentul decisiv pentru aceasta il am in v. 15: acest frate este „acela pentru care a murit Hristos“.

Romani 14:19-15:13

Aceste versete continua subiectul relatiilor noastre in raport cu alti credinciosi. In afara de punerea in garda de a nu-i scandaliza, gasim si recomandari pozitive:1. „Sa urmarim cele ale pacii si cele ale zidirii unuia de catre altul“ (v. 19). Ori criticile tind tocmai spre un rezultat invers.2. A purta, in mod esential prin rugaciune, neputintele celor slabi (ceea ce nu inseamna nicidecum a fi indulgent cu pacatele), amintindu-ne ca si noi avem cea mai mare nevoie de sprijinul fratilor si al surorilor pentru propriile noastre neputinte.3. Sa nu cautam ceea ce ne-ar placea noua, ci ceea ce ar face bine aproapelui nostru. In felul acesta vom merge pe urmele Modelului desavarsit (v. 2,3).4. Sa cautam sa avem aceeasi gandire, astfel ca partasia in inchinare sa nu fie tulburata (v. 5,6) si sa-i primim pe altii cu acelasi har cu care am fost primiti si noi (v. 7).Subliniem calificativele date in acest capitol 15 pentru „Dumnezeul si Tatal Domnului nostru Isus Hristos“ (v. 6). El este „Dumnezeul rabdarii si al mangaierii“ (v. 5), care raspandeste mangaieri asupra noastra prin Cuvantul Sau (v. 4); El este „Dumnezeul sperantei“ (v. 13), care doreste ca noi sa fim umpluti de speranta din abundenta; versetul 33 Il desemneaza ca fiind „Dumnezeul pacii“ (v. 33) care doreste sa fie cu noi toti.

Romani 15:14-33

Apostolul este convins de cele mai bune lucruri cu privire la creștinii din Roma (v. 14). A avea o opinie foarte bună despre frații noștri înseamnă a avea încredere în Hristos care este în ei și totodată aceasta îi stimulează să se mențină la acest nivel. Cu o umilință impresionantă, Pavel nu-și anunță vizita sa printre cei din Roma ca și cum aceștia ar avea nevoie de îndemnul lui, ci, dimpotrivă, recunoscând capacitatea lor de a se îndemna unul pe altul (v. 14). Nici ca și cum ei ar fi avut onoarea să se bucure de prezența lui, ci ca având el însuși dorința să se bucure de prezența lor (v. 24b). De asemenea, marele apostol le scria fraților de la Roma că el are nevoie de rugăciunile lor (v. 30). Presat de zelul său pentru Evanghelie, Pavel cautase în mai multe rânduri să meargă la Roma (v. 22). Dumnezeu însă, în înțelepciunea Lui, nu i-a permis. Această capitală a lumii antice nu trebuia să devină centrul lucrării lui. Nu trebuia ca biserica din Roma să se poată impune apoi ca una întemeiată de un apostol, pentru a se ridica deasupra altor adunări, ... cum nu s-a lipsit să o facă mai târziu. «Biserica (în întregime) este adevărata capitală cerească și eternă a gloriei și a cailor lui Dumnezeu» (J.N.D.).

Romani 16:1-16

Capitolul 12 ne învață ce trebuie să fie consacrarea și slujba creștină. Capitolul 16 ne arată practica, prin intermediul acestor iubiti credincioși din Roma, cărora Pavel le adresează salutarile sale. «Avem aici un esantion (sau un specimen) al unei pagini din cartea vesniciei ... Nu există nicio faptă din lucrarea pentru Domnul nostru care să nu fie asternută în scris în cartea Sa; și nu numai fapta în sine, ci și felul cum a fost făcută» (C.H.M.). Astfel, în versetul 12, Trifena, Trifosa și Persida cea preaiubită nu sunt numite împreună, pentru că, dacă cele dintâi s-au ostenit în Domnul, cea de-a treia „s-a ostenit mult” și lucrările lor nu sunt confundate. Totul este apreciat și înregistrat de Acela care nu se înșală. Pavel, la rândul lui, nu uită ce a fost făcut pentru el (v. 2b,4). Îi regăsim aici pe „împreună-lucrătorii” săi, Priscila (Prisca) și Acuila (Fapte 18). Adunarea se strângea în simplitate în casa lor (ce contrast cu bogatele bazine clădite de atunci încoace la Roma!). Salutarile în Hristos contribuie la strângerea legăturilor de comuniune frățească. Nu trebuie deci să neglijăm să le transmitem aceluia pentru care avem încredințare.

Romani 16:17-27

Motivul de bucurie pe care Pavel îl găsea în credincioșii din Roma (v. 19) nu l-au făcut să uite pericolele la care erau expuși aceștia. Înainte de a-și încheia epistola, el îi pune în gardă cu privire la învățătorii falși, recunoscuți prin aceea că ei caută să placă lor înșiși, slujind propriilor ambiții și poftelor (pantecele: v. 18; Filipeni 3.19). Soluția nu este să discuți cu „unii ca aceștia”, nici să studiezi erorile lor, ci să te departezi de ei, fiind simpli când este vorba de rău (v. 17-19; Proverbe 19.27). Fără îndoială că aceste manifestări ale raului nu ne lasă indiferenți. De asemenea, pentru a ne încuraja, Duhul ne afirmă că în curând Dumnezeuul pacii îl va zdrobi pe Satan sub picioarele noastre (v. 20). Printre primii creștini se aflau și multe rude ale lui Pavel (v. 11,21), roade, cu siguranță, ale rugăciunilor lui (cap. 9.3; 10.1). Fie ca aceasta să stimuleze mijlocirea noastră pentru ai noștri care încă nu s-au întors la Dumnezeu! Ceea ce Dumnezeu așteaptă de la credința noastră este ascultarea

(v. 19 si 26b), iar cele pe care credinta noastra le poate astepta de la El, prin „Domnul nostru Isus Hristos“, sunt: puterea (v. 25), intelepciunea (v. 27) si harul (v. 20,24). Impreuna cu apostolul, sa-l dam glorie, exprimand recunostinta noastra si pe deasupra traind pentru placerea Lui.

clickbible.org